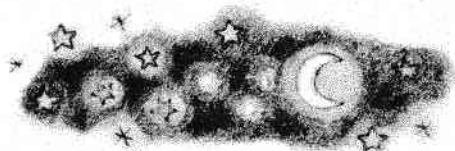

LBRIS

We know
books

Wish upon a Snowflake

Copyright colecție © 2017 Stripes Publishing
Copyright povești © 2017 Liss Norton,
Katy Cannon, Anna Wilson,
Tracey Corderoy, Jeanne Willis, Holly Webb,
Michael Broad, Lucy Courtenay,
Linda Chapman, Swapna Haddow
Copyright ilustrații © 2017 Alison Edgson

Ediție publicată pentru prima dată în
Marca Britanie în 2017

Alison Edgson și-a declarat drepturile
morale pentru a fi identificată ca
ilustratoare a acestei cărți.

Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35;
021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Magia fulgilor de nea

Copyright © 2022
Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză de
Mirella Acseente

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trăsculescu
Copertă: Andreea Apostol
Prepress: Mihai Stoianov

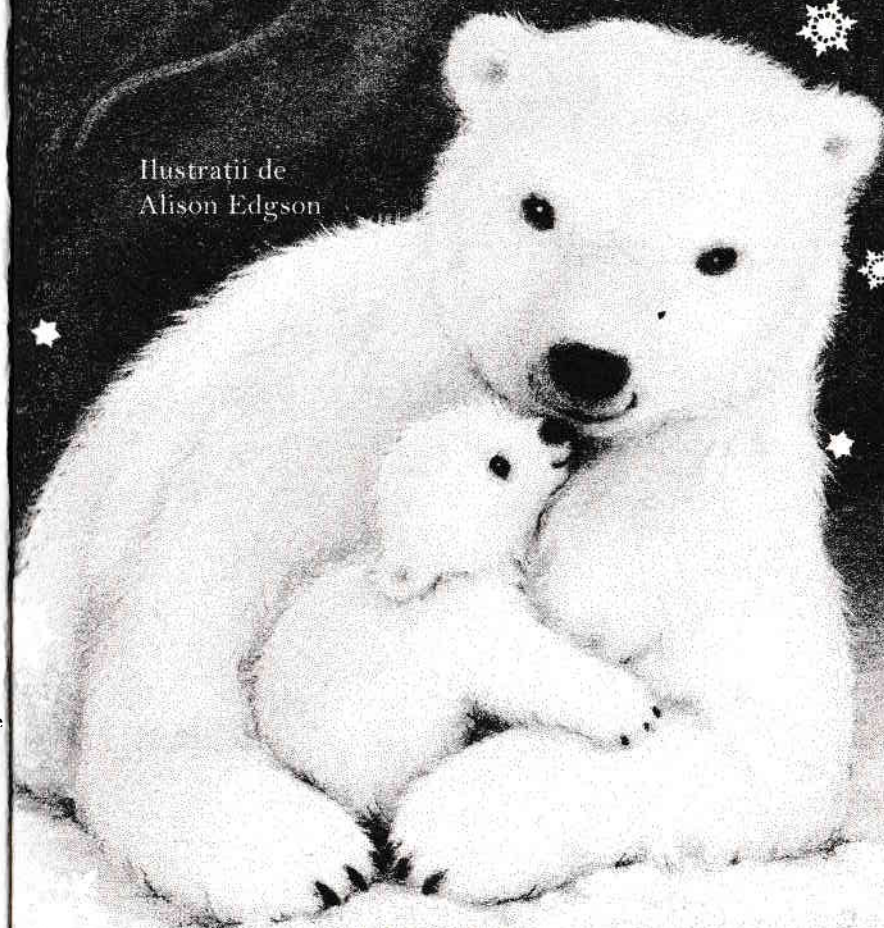
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
a României
Magia fulgilor de nea; trad.: Mirella Acseente
– București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9530-7
I. Acseente, Mirella (trad.)

821.111

MAGIA FULGILOR DE NEA

Ilustrații de
Alison Edgson

LITERA
București

CUPRINS

UN FULG DE NEA FERMECAT

Liss Norton

p. 7

BUFNIȚA PIERDUTĂ

Katy Cannon

p. 23

MAGIE ÎN MIEZ DE IARNĂ

Anna Wilson

p. 39

AVENTURA LUI MISTLETOE

Tracey Corderoy

p. 57

FOC ȘI GHEAȚĂ

Jeanne Willis

p. 71

VEVERIȚA NEAGRĂ

Holly Webb

p. 91

BARNABAS CEL INIMOS

Michael Broad

p. 107

NECAZUL CU TIBBLES

Lucy Courtenay

p. 123

UN MUSAFIR NEAȘTEPTAT

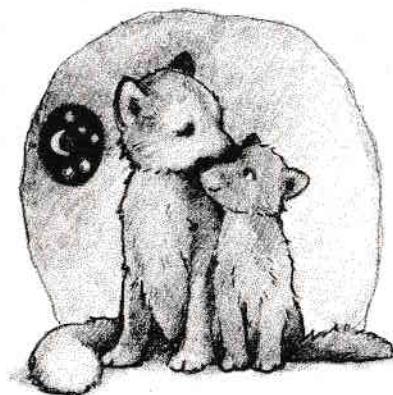
Linda Chapman

p. 139

LEGENDA DESPRE PEMBA

Swapna Haddow

p. 157

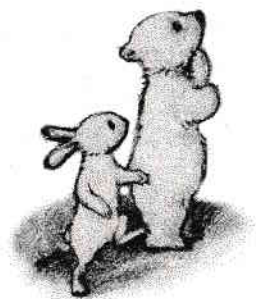

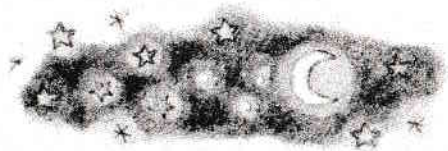
LBRIS

We know
books

UN FULG DE NEA FERMECAT

de Liss Norton

Era cea mai rece toamnă pe care o cunoscuseră vreodată urșii polari. Zăpada se așternea în grămezi uriașe și marea era acoperită cu un strat gros de gheață. Frigul venise atât de devreme anul acesta, încât nu avuseseră timp să adune mâncare pentru iarnă înainte ca totul să înghețe.

Eska se înfioră când o pală de vânt glacial îi turti blana albă și deasă.

– Hai să ne luăm la întrecere! spuse puiul de urs polar. Alergarea o să ne încălzească.

Prietenul ei, Iuțilă, un iepure arctic, își flutură urechile albe, lungi.

– Bine. Ne întrecem până la bârlogul tău. Unu, doi, trei, start!

Cei doi prieteni o luară la fugă, dar, curând, Iuțilă ajunsese în frunte. Eska alerga cât de repede putea, cu labele ei mari aruncând în sus valuri de zăpadă prăfoasă, dar nu reuși să-l prindă din urmă. Când ajunsese la bârlog, el deja dispăruse prin tunelul lung de la intrare.

Câțiva fulgi de nea coborâră alene din cer și Eska rămase cu ochii la ei, în vreme ce își trăgea sufletul. Arătau ca niște pene albe, moi și erau reci și gădilitori când i se așezară pe nas.

„E vremea să intru“, își spuse.

Bârlogul pe care îl împărțea cu mama ei era o scobitură confortabilă sub zăpadă. Tunelul de la intrare le apăra de vânt, și înăuntru i se păru cald, după frigul înțepător de afară. Iuțilă îi povestea mamei despre întrecerea lor.

– Am ajuns aici cu mulți kilometri înaintea Eskăi, se laudă el.

Puiul de urs polar chicoti. Iuțilă întotdeauna exagera.

– Într-o zi, o să te înving! îl avertiză ea.

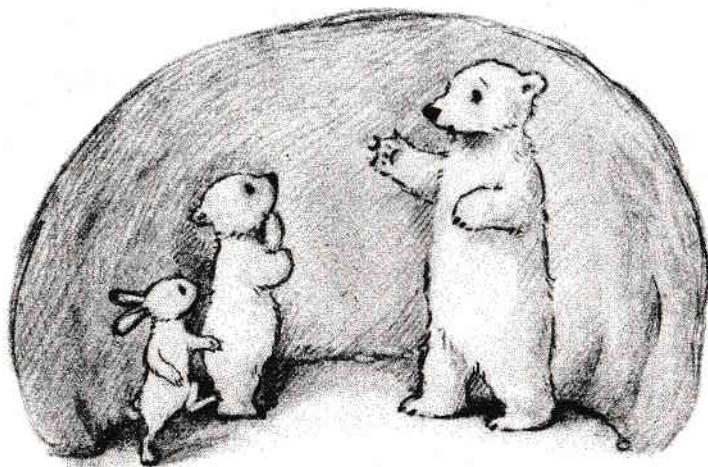
– Va trebui să găsești un fulg de nea fermecat care să-ți îndeplinească dorința asta, râse mama ei. Urșii polari nu pot depăși niciodată iepurii arctici.

– Ce e un fulg de nea fermecat? întrebă Eska.

– E un fulg albastru minunat, explică mama ei. Nu se topește la fel ca fulgii de nea obișnuiți. Dacă ții unul în lăbuță și îți pui o dorință, ea se va îndeplini.

Eska era uluită.

– Dacă aș avea și eu unul, mi-aș dori să pot alerga la fel de repede ca vântul, spuse ea. Atunci, te-aș învinge cu ușurință, Iuțilă!

Râseră cu toții.

– Sunt foarte rari, Eska, spuse mama. Ai putea să cauți în fiecare zi până la dezghețul din primăvară și să nu găsești niciunul.

– Dar pot încerca, replică Eska. Vino, Iuțilă! Afară ninge. Hai să începem să căutăm!

Cei doi prieteni ieșiră grăbiți din bârlog. Acum ninge tare, și ei se uitau în jur cu nerăbdare, încercând să zărească un fulg de zăpadă albastru printre cei albi. Eska rămase cu nasul îndreptat spre cer, în vreme ce Iuțilă se așeză pe labele din spate, cu mustățile zvâcnindu-i de entuziasm.

Cercetară cu privirea mult timp, dar toți fulgii erau albi.

– Nu cred că o să gălesc vreodată un fulg de nea fermecat, spuse tristă Eska. Îndepărtă o grămjoară de omăt de pe capul lui Iuțilă, apoi se scutură și ea, aruncând în toate părțile fulgii de pe blană. În schimb, zise, o să exerseze alergarea.

Chiar dacă nu mă face la fel de iute ca tine, cel puțin o să mă încălzească!

Și o luă la fugă.

Fulgii se învâртеbeau în jurul puiului de urs, făcând să-i fie tot mai greu să vadă pe unde merge, dar Eska alergă mai departe, cât de repede putea. Deodată, o umbră mare și neagră se ivi în fața ei. Încercă să se oprească, dar avea viteză, și labele îi derapară pe zăpada alunecoasă. Se ciocni de ceva moale și căzu pe spate.

Eska se ridică nesigură în picioare și văzu o ursoaică brună în vârstă care zăcea nemișcată în zăpadă.

– Ești bine? întrebă Eska îngrijorată.

Ursoaica gemu.

– M-am lovit la o labă. Oasele mele bătrâne nu mai sunt așa de puternice ca pe vremuri.

– Îmi pare foarte rău! spuse Eska.

Știa că n-ar fi trebuit să alerge atât de repede când nu se vedea prea bine pe unde mergi. O ajută pe ursoaică să se ridice.

Ursoaica se sprijini greoi pe umărul ei, fără să pună pe pământ laba vătămată.

– Te rog, poți să mă ajuți să găesc un adăpost? întrebă ursoaica. Nu cred că sunt în stare să ajung prea departe.

Iuțiță apăru în fugă.

– Am auzit niște voci, spuse el. E totul în regulă?

Eska îi explică repede ce se întâmplase.

– O să te ducem la bârlogul meu, îi spuse ea ursoaicei

brune.

Mama o

să știe ce

să facă.

– Și sania mea? întrebă ursoaica.

Eska se uită în jur și zări o sanie de lemn răsturnată pe o parte. Lângă ea erau împrăștiate mai multe pachete înfășurate în frunze mari.

– Mergi la bârlog cu Eska, spuse Iuțilă. O să-ți aduc eu lucrurile.

Eska păși încet, sprijinind-o pe ursoaica brună, care mergea șchiopătând. Curând ajunseră la bârlog, și Eska o conduse în jos pe tunel.

Când intrară, mama ridică surprinsă ochii, apoi o văzu pe ursoaica brună și se luminează la față.

– Lily? exclamă ea. Tu ești?

– Marta! strigă ursoaica brună. Nu-mi vine să cred!

– Vă cunoașteți? întrebă Eska.

Știa că urșii bruni trăiau mult mai departe de acel loc, unde vremea era mai caldă. Cum de o cunoștea mama ei pe Lily?

– Am călătorit pe meleagurile din sud înainte să te naști tu, Eska, explică mama ei. Acolo am cunoscut-o pe Lily, și am devenit prietene bune, zise, ajutând-o pe Lily să se așeze. Ce faci atât de departe în nord? o întrebă pe ursoaică și se apucă să-i cerceteze laba scrântită, care se umflase și o durea.

– Noi, urșii bruni, ne-am dat seama că urmează o iarnă grea, pentru că păsările au zburat spre sud foarte devreme, explică Lily. Ne-am gândit că tu și ceilalți urși polari care locuiesc aici ați putea fi înfometați, așa că am făcut pachete cu mâncare. Eu m-am oferit să vin cu ele, pentru că speram să te găsesc.

– Ce drăguț din partea voastră! exclamă mama. O să fie grozav să avem niște mâncare în plus. Și mă bucur atât de mult să te revăd, Lily... Dar n-ar trebui să hibernezi acum?

– O să hibernez când ajung acasă, răspunse Lily. Era mult mai important să vă aduc mâncarea!

Cei trei urși auziră pași grăbiți prin tunel și apoi apăru Iuțilă.

– Ți-am adus sania și pachetele, anunță el. Sunt un milion!

– Nu chiar atâtea, spuse Lily cu un zâmbet. Apoi oftă. Mă tem că acum n-o să mai pot să le împart tuturor.

Eska se simți rușinată. Era vina ei că Lily se lovise. Iar acum, ceilalți urși polari vor rămâne flămânzi toată iarna. Asta dacă nu cumva...

– Eu și cu Iuțilă o să ducem pachetele în locul tău! strigă ea.

– E o idee bună, Eska, spuse mama. Dar trebuie să mergi doar la urșii polari care locuiesc în preajma noastră. Nu vreau să te îndepărtezi prea mult. Cred că la fel ar zice și mama lui Iuțilă.

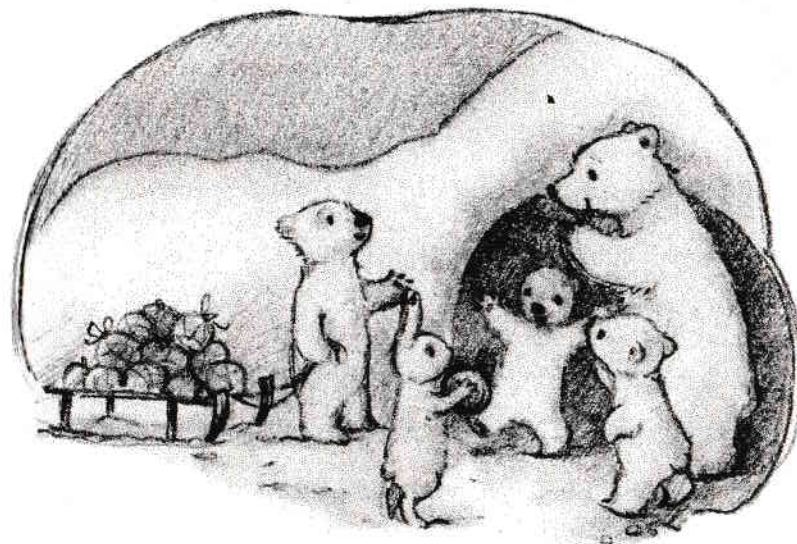
– O să rămânem pe aproape, promise Eska.

Mama începu să bandajeze laba lui Lily, iar Eska și Iuțilă fugiră afară. Cu siguranță acolo nu

erau *milioane* de pachete, dar erau multe, toate adunate într-un vraf înalt pe sanie – mai mult decât suficiente pentru toți urșii polari pe care îi știa Eska.

– Hai să pornim! spuse ea, apucând de sfoara saniei.

O luară la fugă, cu sania alunecând pe zăpadă în spatele lor. Se opriră la casele urșilor polari din vecini și le dădură pachetele de la Lily.

– Ce bine ne prinde! spuneau ei recunoscători.
 Cu toată zăpada și gheața asta, avem prea puțin de
 mâncare. Mulțumește-i, te rog, prietenei mamei
 tale!

– Așa voi face, promise Eska.

Le luă mai bine de o oră ca să treacă pe la fie-
 care urs polar care locuia în apropierea lor, dar,
 când terminară, încă mai rămăseseră o mulțime de
 pachete pe sanie.

– Pfiu! făcu Iuțilă. Sunt atât de multe pachete
 de împărțit! Sper ca Lily să se vindece curând.

El și Eska o porniră grăbiți spre casă. Când
 ajunseră la bârlog, Lily era tot acolo, cu mama.
 Avea laba frumos bandajată, dar în ochii ei se citea
 îngrijorarea.

– Cum te simți? întrebă Eska. Acum poți să
 mergi, Lily?

– Nu prea bine, răspunse ea tristă.

Eska începu să transmită toate mesajele de
 mulțumire de la urșii polari, dar Iuțilă scoase din-
 tr-odată un țipăt surprins.

– Eska! Pe capul tău!

– Ce-i pe el? întrebă ea, nedumerită.

Iuțilă țopăia de pe o labă pe alta, entuziasmat.

– Nu pot să cred! strigă el. Dar e-adevărat!

– Ce e? Eska nu înțelegea ce voia să spună. Ce
 e-n neregulă cu capul meu? Își pipăi nasul și obra-
 jii, dar păreau să fie la fel ca întotdeauna.

Mama ridică privirea.

– Vai de mine! icni ea. Cine-ar fi crezut...?

Eska pipăi mai sus și simți ceva rece și tare în
 vârful capului. Îl luă și se uită la el. Apoi făcu ochii
 mari, căci în lăbuța ei era un fulg de nea albastru,
 frumos și sclipitor.

– Un fulg de nea fermecat! șopti ea.

Iuțilă țopăia în jurul ei și urechile îi săltau în
 sus și-n jos.